

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Egyptská arabská republika
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2020, č. j. MV-175632-3/OAM-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2020, č. j. MV-175632-3/OAM-2020, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020 č. j. CPR-47919-19/ČJ-2019-930310-V214 vydané Ředitelstvím služby cizinecké policie (dále jen „**prvostupňový orgán**“), kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 122 odst. 7 zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“).
2. Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 27. 8. 2018 č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. a písm. c) body 1. a 2. zákona o pobytu cizinců žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovenou na dva roky za opakované porušování právních předpisů a za pobyt na území bez cestovního pasu a bez víza, ačkoli k tomu cizinec nebyl oprávněn. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno odvolacím orgánem, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 20. 2. 2019 č. j. 32 A 77/2018 - 37 zamítnuta, kasační stížnost proti rozsudku byla Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 28. 11. 2019 č. j. 2 Azs 93/2019 - 42 zamítnuta. Dne 30. 12. 2019 žalobce podal žádost o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

3. Žalobce uvedl, že se závěry žalovaného nesouhlasí a má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalobce byl v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, zkrácen na svých právech. Žalovaný mu nedal možnost unést důkazní břemeno, přestože žalobce v řízení označil důkazy a navrhl provedení dokazování - výslechy svědků, kteří podepsali čestná prohlášení k prokázání trvalosti partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho družkou. Nic nebránilo žalovanému navržené svědky vyslechnout, případně je konfrontovat s jejich prohlášeními a dalšími provedenými důkazy, pokud by mezi nimi byly rozpory. Judikatura správních soudů je dlouhodobě ustálená na závěru, že ve správním řízení je možné návrh na provedení důkazu odmítnout pouze v za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení nebo tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností najisto (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5Afs 147/2004 - 89). Žalovaný sice konstatoval některé pochybnosti týkající se neznalosti některých údajů žalobce ohledně toho, zda se seznámili v dubnu nebo v květnu 2017 nebo v listopadu 2017, když podstatné je zjištění, že se partneři znají již od roku 2017. S ohledem na dobu trvání jejich vztahu (vztah trvá více než tři roky) je dnes nepodstatné, že žalobce měl uvést, že vztah začal brát vážně po roce od seznámení. Podstatné není ani to, zda žijí či nežijí oba rodiče, či pouze jeden rodič žalobce v Egyptě. S ohledem na střídání místa bydliště žalobce a jeho družky, kteří v uplynulých třech letech bydleli na různých místech, lze pochopit i to, že žalobce některé adresy místa pobytu vypustil z paměti. Jedná se sice o

indicie, ke kterým lze přihlédnout při hodnocení provedených důkazů, rozhodně však na nich nelze bez dalšího vybudovat závěr o skutkovém stavu, který by byl oponentní ke skutkové verzi žalobce a bez jakýchkoli pochybností ji vylučoval. Aby mohl závěr žalovaného, že žalobce neprokázal existenci trvalého partnerského vztahu obstát, je třeba žalobci umožnit unesení důkazního břemene, což znamená provést žalobcem navržené důkazy výsledky svědků, u kterých nelze předem vyloučit jejich nepoužitelnost tak, jak to učinily správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí. Žalobce a jeho družka tvrdí, že na území České republiky trvale, dlouhodobě a nepřetržitě žijí ve společné domácnosti, podílejí se výchově nezletilé dcery družky žalobce A. Jejich vztah je intenzivní, trvalý a vážný, plánují uzavření manželství. Žalovaný se řádně nevypořádal s rodinnými poměry žalobce a jeho družky. Nevypořádal se ani s tím, že na území České republiky žijí další příbuzní ze strany družky, matka a sestry, kteří žalobce vnímají jako člena rodiny a vzájemně se navštěvují. Nevypořádal se s tím, že družka žalobce dala najevo, že si přeje život s žalobcem realizovat na území České republiky, kterou odmítá opustit, neboť zde mají vytvořené kvalitní rodinné a sociální zázemí. Žalovaný přesto spekuluje, že se nejedná o vztah obdobný rodinnému soužití a že neexistuje důvod, který by bránil vycestování. Žalobce v této souvislosti navrhl svůj výsledek, výsledek družky, výsledek svědkyně Ž., S. a sester družky. Žalovaný též přehlédl podíl žalobce na výchově dcery družky. Žalobce a družka jsou na sobě citově i ekonomicky závislí a jsou si oporou. Žalovaný nezkoumal vzájemnou míru závislosti žalobce a jeho družky ani nezkoumal další rodinné a osobní vazby žalobce na území České republiky, nezabýval se blíže vzájemným vztahem žalobce a dcery jeho družky, a to zejména s ohledem na posouzení přiměřenosti či nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky. Správní orgán nezkoumal, do jaké míry se mají žalobce a jeho družky rádi, blíže nezkoumal vedení společné domácnosti ani plány žalobců do budoucna. Žalovaný se nesnažil zjistit bližší okolnosti soužití žalobce se svou družkou, vůbec nezkoumal aktuální stav. Nezkoumal, do jaké míry jsou žalobce a jeho družka závislí na životu na území České republiky, nezabýval se ani jejich dalšími rodinnými, pracovními a přátelskými vazbami na území České republiky. Nezkoumal, zda vzniká žalobci a jeho družce, jejich příbuzným a přátelům újma citová a ekonomická.

4. Žalobce a jeho družka tvrdí, že jejich rodinné soužití nelze realizovat jinde, nepřejí si nucenou odluku, ani realizaci vztahu na dálku, tak jak je jim předestíráno žalovaným. Je všeobecně známo, že vyhoštěným cizincům nebývá umožněn návrat do země. Realizace vyhoštění by znamenala rozbití funkční rodiny.
5. Napadené rozhodnutí je s ohledem na shora uvedené okolnosti nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky. Napadené rozhodnutí v důsledku znamená rozbití trvalého, intenzivního, dlouhodobého a funkčního citového partnerského vztahu i funkčního vztahu žalobce a dcery jeho družky.
6. Odvolací správní orgán argumenty žalobce ignoroval, napadené rozhodnutí odůvodňuje opakovaným porušováním předpisů, přičemž protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil, nedosahuje takové intenzity, aby bylo nebezpečné a aby muselo být posuzováno jako narušování veřejného pořádku závažným způsobem. Žalovaný nepostupoval v souladu se správním řádem, když se nesnažil zjistit skutkový stav věci, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností, zejména pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

7. Žalobce dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8

odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky, jejich příbuzných i přátel. Dle judikatury Ústavního soudu (III. ÚS 153/97, Pl. ÚS 25/97) princip přiměřenosti předpokládá, že opatření, omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Žalobce a jeho družka jsou přesvědčeni, že intenzita veřejného zájmu na realizaci správného vyhoštění nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně osobního a rodinného života.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, měl za to, že se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, i s tím, co uvedl žalobce. V řízení nebyly shledány podmínky pro aplikaci ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu II. ÚS 59/06 sp. zn. ze dne 4. 5. 2006, podle kterého žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, a je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Ustanovení § 122 zákona o pobytu cizinců pouze umožňuje v určitých případech zmírnění či odstranění tvrdosti správního vyhoštění, přičemž o tom, zda jsou splněny zde stanovené podmínky, rozhoduje policie. Žalovaný též odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (č. j. 1 As 38/2007 – 80 ze dne 6. 12. 2007 a č. j. 1 As 39/2007 – 72 ze dne 22. 11. 2007). Podle této judikatury musí být vždy zkoumány konkrétní okolnosti případu a zhodnocen dopad na rodinný a soukromý život, rozhodnutí by nemělo být nespravedlivé, přitom však na zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění není právní nárok. Účelem správního vyhoštění je, aby na území státu nepobývaly osoby ohrožující bezpečnost či veřejný pořádek. Podle dalšího rozhodnutí (Městského soudu v Praze sp. zn. 6 Ca 4/2005 ze dne 27. 8. 2007) rozhodnutí o správním vyhoštění neodlučuje cizince od manželky a dcery, pouze dočasně omezuje jeho pobyt na našem území, přičemž nebrání soužití mimo území České republiky.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Prvostupňový orgán uložil podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. a písm. c) body 1. a 2. zákona o pobytu cizinců žalobci rozhodnutím č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV ze dne 27. 8. 2018 správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, stanovenou na 2 roky za opakované porušování právních předpisů a za pobyt na území bez cestovního pasu a bez víza, ačkoli k tomu cizinec nebyl oprávněn. Doba k vycestování z území byla stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude

pravomocné. Do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Současně rozhodl, že důvody znemožňující vycestování se na cizince nevztahují. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce odvolání. V odvolacím řízení bylo rozhodnutím č. j. MV-122099-4/OAM-2018 ze dne 23. 11. 2018 odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

11. Rozhodnutí odvolacího orgánu napadl účastník žalobou, a to zejména z důvodu, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly se zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobu Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 32 A 77/2018-37 ze dne 20. 2. 2019 zamítl. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud též zamítl, a to rozsudkem č. j. 2 Azs 93/2019-42 ze dne 28. 11. 2019, který nabyl právní moci dne 5. 12. 2019.
12. Tři týdny nato požádal žalobce dne 30. 12. 2019 o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Svou žádost zdůvodnil tím, že se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana EU, neboť žije v trvalém partnerském vztahu s paní J. Č., státní příslušnost Česká republika. V současnosti sdílejí společnou domácnost na adrese X, K. Vznikl mezi nimi vážný, trvalý a intenzivní partnerský vztah. Vytvořili též stabilní rodinné zázemí pro nezletilou dceru družky X. X., nar. v roce X, která s nimi žije, a s níž má žalobce krásný vztah. Oba partneři se intenzivně stýkají se členy širší rodiny družky a oba se podílejí na chodu domácnosti. On pomáhá družce s domácími pracemi a věnuje se nezletilé dceři. Všichni jsou na sebe citově fixováni a v případě jeho vyhoštění by se družka psychicky zhroutila, neboť jej s ohledem na nezletilou dceru nemůže následovat do jiné země. Nuceným odloučením by byli všichni sankcionováni. Družka by se po jeho odjezdu dostala do tíživých sociálních poměrů, protože by nebyla schopna hradit náklady spojené s bydlením, ani s běžným provozem domácnosti, a byla by odkázána na sociální dávky. Za současných okolností je trvání platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřené, když neexistuje žádný zvláštní důvod pro zásah státu do jeho soukromého a rodinného života. V důsledku soužití s družkou a její dcerou se výrazně prohloubil proces jeho integrace do české společnosti. Družka dosavadní právní nejistotou velmi trpí, bojí se, aby nepřišla o milovaného životního partnera a její dcera o osobu, která jí nahrazuje otce, což se negativně projevuje i na jejím zdravotním stavu. K žádosti žalobce přiložil partnerskou dohodu ze dne 16. 12. 2019, nájemní smlouvu k bytu na adrese X, K. ze dne 1. 10. 2019 a 8 ks fotografií, na nichž jsou účastníci společně zobrazeni, s popisem místa, kde byly pořízeny, ale nikoli datované.
13. Prvostupňový orgán vyzval žalobce k doložení dokladů, které by nepochybně prokázaly, zda je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomu žalobce sdělil, že s družkou plánují v krátké době uzavření manželství a založení rodiny. K prokázání skutečného stavu věci navrhl výsledky svědků, a to B., K. a L., jejichž čestná prohlášení, osvědčující existenci vztahu mezi účastníky řízení, doložil. Všichni jsou jejich dobří známí, vzájemně se stýkají, a mohou se tak zodpovědně vyjádřit k okolnostem jejich rodinného života. K žádosti přiložil tři vytištěná čestná prohlášení datovaná dnem 2. 1. 2020 s podpisem nijak neurčených osob; tři stejným rukopisem psaná čestná prohlášení datovaná dnem 10. 2.

2020 a 11 kusů fotografií, které účastníky řízení zachycují v různých situacích bez označení, kdy a kde byly zhotoveny. Prvostupňový orgán oznámil provedení pobytové kontroly v místě uváděného společného bydliště účastníků řízení na adrese X, K. Kontrolou bylo zjištěno, že na uvedené adrese se žalobce ani jeho družka J. Č. nezdržují, nikdy zde nežili a uvedený objekt obsahuje pouze nebytové prostory. Jedná se pouze o doručovací adresu, kterou bylo místo bývalého zaměstnání paní J. Č., tj. občerstvení X. X. Podle informací, které měla policie k dispozici, měl žalobce s družkou bydlet na různých adresách: v roce 2017 ul. X, K., později M., okr. N., v roce 2018 R., v roce 2019 K. a později X, K., od konce roku 2019 pak na adrese X, L. Prvostupňový orgán následně žalobce vyzval, aby do 5 dnů sdělil místo svého pobytu a pobytu družky. V odpovědi ze dne 19. 3. 2020 cizinec uvedl, že se svou partnerkou žijí na adrese X, L., dále pak že na minulý měsíc měli s družkou na matričním úřadu sjednaný termín svatby, který však byl zrušen, protože mu policie nevystavila potvrzení o pobytu. Při další pobytové kontrole dne 14. 5. 2020 byl dům na adrese X, L., uzavřený. Na dveřích v přízemí byl pouze nápis otevírací doby X BARU L. (PÁ, SO, NE) bez udání otevírací doby, nebo kontaktu na majitele či provozovatele. Na oknech v přízemí byly vylepeny obrázky s tematikou baru, ale jeho prostory byly uzavřené mříží. V prostoru baru se nenacházely žádné osoby a na klepání nikdo nereagoval. U dalšího otevřeného vstupu do budovy se nacházel „zbytek poštovní schránky“ bez označení a žádné zvonky. Uvnitř objektu se po schodišti hlídka policie dostala do dalších nadzemních podlaží, v nichž byly z chodby všechny dveře zamčené, bez zvonků a bez označení. Uvnitř objektu se v době kontroly nepodařilo nikoho zastihnout. Téhož dne byla telefonicky kontaktována paní J. Č., která hlídce sdělila, že je již na cestě do zaměstnání, proto nebude kontrole přítomna. Její druh je doma a spí, protože do práce jde až večer. Když se hlídka dostavila na adresu X, L., byl hlavní vchod uzavřený a na budově se nenacházel žádný zvonek, proto byla paní J. Č. znovu telefonicky kontaktována, kdy sdělila, že druh přece jen musel narychlo do zaměstnání do kebabu. Hlídka policie pak v nedalekém kebabu našla žalobce, který tam měl být údajně v zaměstnání, ale seděl tam v civilním, nikoli pracovním oděvu. Když byl hlídkou vyzván k prokázání totožnosti, odešel si ven do automobilu pro doklady. Když byl však žádán, aby umožnil provedení předem avizované pobytové kontroly v místě společného bydliště s paní J. Č., odvětil, že to není možné, protože si doma zabouchl klíče a do bytu se nedostane. Byl proto vyrozuměn, že pobytová kontrola bude zopakována. Třetí kontrola byla provedena 6. 6. 2020 v objektu na adrese X, L., v bytě 3+1, jehož majitelkou je cizí státní příslušnice, kdy zde byli zastiženi oba účastníci řízení. Hlídce sdělili, že nemají žádnou nájemní smlouvu, protože v bytě bydlí méně než 1 měsíc a nájemní smlouvu by měli dostat asi až v půli června. Smlouva bude psaná na oba účastníky a nájemné bylo dohodnuto na 10 500 Kč, což si mohou dovolit, protože paní J. Č. je zaměstnána v X v K., kde vydělává cca 30 000 Kč měsíčně, a žalobce bude na domácnost přispívat částkou 12 000 Kč, neboť je zaměstnán na dohodu v X v ul. X v L. Všechny peníze jsou společné, mimo částky 3 000 Kč, které hradí paní J. Č. svým rodičům, jako alimenty na u nich bydlící nezletilou dceru. Dceru s druhem navštěvují a její rodiče mají druhu moc rádi. Podle šetření v domě není žádná další bytová jednotka, takže společné soužití účastníků řízení nelze ověřit u sousedů. Dále pak bylo zjištěno, že Okresní soud v Trutnově pod č. j. 1T 72/2014 uznal družku žalobce paní Č. vinnou ze spáchání přečinu zanedbání povinné výživy a nezletilou dceru svěřil do péče jejích rodičů.

14. Při výslechu dne 14. 7. 2020 žalobce uvedl, že je svobodný, jeho přítelkyní je paní J. Č., on nemá žádné děti a družka má dceru A., její příjmení si nepamatuje. Dcera družky bydlí u babičky v T., protože jí byla soudem svěřena do péče, její adresu nezná, ale trefil by tam. V roce 2018 a 2019 navštěvovali A. s družkou společně přibližně jednou za měsíc, pak začala mít družka s matkou rodinné problémy a od té doby byla za dcerou párkrát. Naposledy ji dcera navštívila v K., jen aby se viděly. Neví, proč bylo v žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění napsáno, že bydlí společně, když s nimi nikdy nebydlela, patrně mu advokát špatně rozuměl a omylem to tam uvedl. S paní J. Č. se seznámili někdy v dubnu nebo v květnu 2017 v K. v restauraci X, kde tehdy pracoval. Asi po roce od seznámení začal vztah brát vážně, ale bydlet spolu začali už cca měsíc po seznámení v K. v bytě 2+1 přibližně 10 měsíců, adresu ani jméno majitele bytu si nepamatuje, i když měli uzavřenou smlouvu na oba dva. V červenci 2018 se odstěhovali do M., kde bydleli 2 měsíce na ubytovnách bez nájemní smlouvy, pak se přestěhovali do L., kde nejprve bydleli bez nájemní smlouvy v bytě 3+1 (adresu si nepamatuje), dne 22. 6. 2020 podepsala družka s panem K. V. smlouvu o nájmu bytu 1+1 na adrese X, L., kde je uveden jako další uživatel bytu. Smlouva je na 1 rok s možností prodloužení nájmu. Vyjádřil se též k rozporu mezi nájemní smlouvou k bytu na adrese X, K., předloženou k žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění a následným zjištěním policie, že se na uvedené adrese nalézají pouze nebytové prostory. Uvedl, že majitel objektu sliboval, že z pronajímaných prostor udělá bytové prostory, což nedodržel, proto se odstěhovali. Do žádosti adresu uvedli, protože věřili, že majitel objektu svůj slib splní. K soukromému a rodinnému životu uvedl, že družka jej oslovuje X nebo zlato a on ji zlato. Rodinné příslušníky družky znal pouze křestními jmény (matka družky J., sestry I. a L., dcera družky A.) příjmení nikoli. Sdělil jména svých rodičů (otce M. M. S., matky M. M. A.) a sourozenců (bratrů A. M. M. S., A. M. S., sester H. M. S., M. M. S.) žijících v Egyptě s tím, že otec již zemřel. Družka se s jeho rodinou osobně nikdy nesetkala, ale celou rodinu viděla přes internet. On poznal osobně její matku i sestry, ale v současnosti se s nikým z nich nestýká. Vzdělání má necelé základní (v Egyptě ukončil třetí třídu základní školy), jeho družka studovala střední školu v oboru kuchař, neví, jak se škola jmenovala, zda ji dokončila, ani kde to bylo. Už asi 6 měsíců pracuje v restauraci X v L. jako obsluha a vydělá 15 000 Kč až 17 000 Kč měsíčně. Družka je momentálně druhý měsíc nezaměstnaná a nemá žádný příjem. Nyní od 23. 6. 2020 bydlí sami s družkou v L., X, na základě nájemní smlouvy uzavřené s panem K., mají označený zvonek i schránku a doma jsou spolu každý den. Ať už se v minulosti stěhovali kamkoli, vždy byli spolu a nyní je financování společného soužití jen na něm. Bydlí v bytě 1+1. Domácí práce dělají společně a stravují se převážně v práci. On nemá žádné záliby, buď pracuje, nebo je doma. Družka ráda vaří a ráda navštěvuje restaurace a kavárny, společně chodí jen na procházky. Česky moc neumí, ale s družkou se domluví, Česká republika je pro něho další domov, má tu družku a práci, chtějí se vzít, založit rodinu, ale úřady mu to nepovolily, protože nemá pobytové oprávnění.
15. Družka žalobce paní J. Č. při výslechu dne 14. 7. 2020 vypověděla, že je svobodná, jejím přítelem je pan X. X., on nemá žádné děti a ona má dceru A. S. Dcera bydlí u její matky v obci Ú. okres T., protože jí byla soudem svěřena do péče. V průběhu školního roku si dceru bere k sobě, nebo za ní jezdí, každý druhý víkend společně s druhem. Neví, proč bylo v žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění napsáno, že bydlí společně, když k nim jezdí přibližně jednou za 14 dní, patrně to

advokát špatně pochopil a omylem to do žádosti uvedl. S žalobcem se seznámili někdy v listopadu 2017 v K. v restauraci X, kde tehdy pracovala. Tak týden se seznamovali a pak se k němu nastěhovala, společně bydlet začali v prosinci 2017 na adrese X v K., což může doložit nájemní smlouvou. K rozporu mezi nájemní smlouvou k bytu na adrese X, K., předloženou k žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním žalobce, a zjištěním policie, že se na uvedené adrese nalézají pouze nebytové prostory, uvedla, že tam spolu opravdu bydleli a jednalo se o normální byt. Víc neví. Rodinné příslušníky druhá nikdy osobně neviděla, ale zná je přes Skype a jmenují se A. M. M. S., A. M. M. S. (bratři), H. M. S., M. M. S. (sestry) a rodiče už druh nemá. S celou její rodinou, sestrami I. S. a L. P., matkou J. Ž. a otčímem M. Ž., se žalobce zná osobně. Má střední odborné vzdělání - absolvovala SOU v oboru kuchař číšník v T., ale jaké vzdělání má druh, případně, kde chodil do školy, to neví. V současnosti je cca 2 týdny bez zaměstnání a bez příjmu, ale na úřadu práce se nezaevidovala. Druh pracuje už asi 6 měsíců v restauraci X v L. a vydělává přes 30 000 Kč měsíčně. Nyní od 23. 6. 2020 bydlí sami s druhem v L., ul. X, na základě nájemní smlouvy uzavřené s panem K., svými jmény mají označenou schránku i zvonek a doma jsou spolu každý den. V průběhu jejich vztahu postupně bydleli na adresách X v K. (na smlouvu 6 měsíců), potom v M. (bez smlouvy, neví adresu ani dobu), pak v R. (bez smlouvy asi 7 měsíců), pak zase v K. (asi 2 měsíce, nesehnali společný podnájem a bydleli odděleně u známých), pak druh zajistil ubytování v L., ul. X (bydleli společně asi 5 měsíců) a naposledy se přestěhovali na adresu X, L., kde bydlí doposud. Po celou dobu vztahu byli spolu s výjimkou 2 měsíců v K., to může doložit partnerskou dohodou, společnými fotografiemi a nájemními smlouvami k některým bytům. Protože v současnosti nemá žádný příjem, hradí všechny výdaje druh a ona se stará jen o domácnost. Bydlí v bytě 1+1. Sama nemá žádné záliby a druh tráví volný čas doma na internetu. Společně jezdí buď na výlety, nebo za dcerou do Ú. Druh česky moc neumí, ale spolu se česky domluví. Má tu ji a práci, chtějí se vzít, založit rodinu a nechce, aby byl druh vyhoštěn.

16. Prvostupňový orgán posoudil žádost z hlediska splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců k odstranění tvrdosti správního vyhoštění v ustanovení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dospěl k závěru, že vedení společné domácnosti se částečně a pouze v jednom případě podařilo ověřit až po opakovaném předchozím upozornění obou účastníků, takže není vyloučeno krátkodobé účelové soužití a jejich vztah, s ohledem na učiněné výpovědi, nelze označit za trvalý partnerský. Proto žalobce nelze ve smyslu ustanovení § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců považovat za rodinného příslušníka občana EU. Usnesením č. j. CPR-47919-19/ČJ-2020-930310-V214 ze dne 1. 10. 2020 bylo řízení o žádosti zastaveno, neboť nebyly splněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení a žádost vydání nového rozhodnutí ve věci neodůvodňovala.
17. Proti usnesení podal žalobce a paní J. Č. odvolání. Uvedli, že doložili dostatek důkazů prokazujících od roku 2017 vedení společné domácnosti i trvalost jejich partnerského vztahu, stejně jako úmysl zůstat partnery i nadále a založit rodinu. Správní orgán pochybil, když nevyhověl jejich návrhu na výslech svědků, jejich známých, kteří se s nimi stýkají a mohou jejich vztah dosvědčit. Prvostupňový orgán neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu a odvolání spolu se spisovým materiálem a svým stanoviskem předalo Ministerstvu vnitra, které odvolání napadeným usnesením dne 14. 12. 2020 zamítlo.

18. Ze spisu a napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce na území České republiky vstoupil dne 10. 6. 2016 přes hraniční přechod mezinárodní letiště Praha - Ruzyně. Při hraniční kontrole se policistům prokázal cestovním pasem Egypta a pobytovým povolením Italské republiky, přičemž oba doklady byly vystaveny na jméno X. X., státní příslušnost Egyptská arabská republika. Odborným posouzením dokladů bylo zjištěno, že se jedná o doklady pravé, které však byly vystaveny jiné osobě, a ten, kdo se jimi prokazuje, není jejich oprávněný držitel. Vzhledem k tomu, že se při kontrole prokázal dokladem jiné osoby, jako dokladem vlastním, a pobýval tak na území bez cestovního pasu a bez víza, uložil Inspektorát cizinecké policie Praha-Ruzyně žalobci rozhodnutím č. j. CPR-15102-17/PŘ-2015-930504 ze dne 10. 6. 2016 poprvé správní vyhoštění. Do protokolu tehdy cizinec uvedl pouze tolik, že cestovní doklad spolu s pobytovým oprávněním Itálie dostal od svého kamaráda v Egyptě, protože si jsou podobní, a obratem dne 10. 6. 2016 požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu. Jeho žádost o mezinárodní ochranu byla rozhodnutím č. j. OAM-68/LE-LE05-LE05-2016 ze dne 21. 6. 2016 zamítnuta. Městským soudem v Praze byla rozsudkem č. j. 2 Az 34/2016-30 ze dne 27. 2. 2018 též zamítnuta žaloba, kterou žalobce podal proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Rozsudek Městského soudu v Praze nabyl právní moci dne 28. 3. 2018. Po ukončení řízení o mezinárodní ochraně je cizinec povinen vycestovat ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem a nedostaví-li se pro výjezdní příkaz, pak ve lhůtě do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce se pro výjezdní příkaz nedostavil, proto jeho oprávněný pobyt na území skončil dne 27. 4. 2018 a od následujícího dne se na území zdržoval nelegálně. V průběhu řízení o mezinárodní ochraně se koncem roku 2017 žalobce seznámil s paní J. Č., státní příslušnicí České republiky. Dne 8. 6. 2018 se žalobce dostavil do Přijímacího střediska cizinců Zastávka s úmyslem legalizovat svůj pobyt na území podáním druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Nepředložil žádný doklad totožnosti, prokázal se pouze identifikační kartou žadatele o mezinárodní ochranu, která mu byla vystavena v předchozím řízení o mezinárodní ochraně, a nepředložil žádný doklad osvědčující, že by se na území České republiky zdržoval oprávněně. Po zjištění, že cizinec pobývá na území od 28. 4. 2018 bez cestovního pasu, bez víza a v minulosti mu již bylo uloženo správní vyhoštění, zahájilo PSC Zastávka s žalobcem dne 8. 6. 2018 řízení o správním vyhoštění. Žalobce do protokolu dne 12. 6. 2018 uvedl, že se jmenuje X. X., státní přísl. Egyptská arabská republika. Do České republiky přicestoval dne 1. 6. 2016 na egyptský cestovní doklad kamaráda vystavený na jméno H. M. I. Po příletu mu bylo uloženo správní vyhoštění, tak požádal o mezinárodní ochranu. Nějaký čas bydlel v Pobytovém středisku cizinců v Kostelci nad Orlicí, pak odešel na privat, kde žil na adrese X, K., s kamarádem, jehož jméno si nepamätuje, a nyní tam bydlí s přítelkyní, paní J. Č. a její dcerou. Je si vědom toho, že se na území nachází nelegálně, ale má českou přítelkyni, chtějí spolu zůstat, tak se nemůže vrátit do Egypta. Seznámili se asi před sedmi měsíci a od té doby spolu žijí. Hovoří spolu anglicky a on se od ní učí česky. Rodina přítelkyně, matka a dvě mladší sestry, bydlí v K. a vzájemně se navštěvují. Z vlasti odjel kvůli dluhům, protože neměl peníze, aby dluhy splatil a člověk, který mu peníze půjčil, je chtěl zpět. Následně mezi nimi vypukl konflikt a věřitel mu vyhrožuje smrtí. Ostatním členům rodiny od něho nic nehrozí, je to záležitost jen mezi ním a věřitelem. Jeho zdravotní stav je dobrý, v České republice nežije osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, nemá tu žádný majetek ani pohledávky, nenavázal kulturní ani společenské vazby a nepáchal trestnou činnost. Paní J. Č. dne 2. 7. 2018 uvedla, že bydlí v K., ulice

X, se svou dcerou A. a s přítelem X. X., který nyní pracuje v M. v K. Plánují svatbu, ale zatím o tom jen mluví. Přítel vychází dobře s její matkou i dcerou, přes Skype hovoří často se svým bratrem v Egyptě.

19. PSC Zastávka pak vyžádalo závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Závazné

stanovisko ev. č. ZS42808 ze dne 3. 7. 2018 zhodnotilo, že v případě žalobce není dán důvod, který by bránil jeho vycestování ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. V závěru řízení vydalo PSC Zastávka žalobci rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV, v němž konstatovalo, že jmenovaný opakovaně porušuje právní předpisy, neboť od 28. 4. 2017, do svého příchodu do Příjímacího střediska cizinců v Zastávce dne 8. 6. 2018 pobýval na území České republiky bez cestovního pasu a bez víza, ačkoli mu za stejné protiprávní jednání bylo v minulosti již uloženo správní vyhoštění. Dne 8. 6. 2018 podal žalobce druhou žádost o mezinárodní ochranu a řízení o ní bylo rozhodnutím č. j. OAM-485/ZA-ZA11-LE31-2018 ze dne 23. 5. 2019 zastaveno, pro nepřípustnost žádosti. Krajským soudem v Brně nebyl pod č. j. 16 Az 30/2019 ze dne 1. 8. 2019 žalobě přiznán odkladný účinek (rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 8. 2019) a následně bylo řízení o žalobě zastaveno pod č. j. 16 Az 30/2019-26 ze dne 9. 1. 2020. Rozsudek Krajského soudu v Brně nabyt právní moci dne 15. 1. 2020. Žalobce se pro výjezdní příkaz opět nedostavil, jeho oprávněný pobyt na území skončil dne 25. 9. 2019 a od následujícího dne se na území zdržoval zase nelegálně. V době neoprávněného pobytu na území, dne 30. 12. 2019 požádal pan žalobce o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

20. Podstatné pro řízení o žádosti je to, že je právě na účastníku, který hodlá vyvolat nové řízení ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění, aby shromáždil dostatek důvodů, pro které jej správní orgán skutečně zahájí a které bude v tomto novém řízení prověřovat, posuzovat a na základě nich pak znovu o věci rozhodovat. Pokud však účastník takové důvody nepředestře, pak správním orgánům nezbyvá, než řízení pro jejich nedostatek zastavit. Jinými slovy, nedá-li návrhovateli správním orgánům svým návrhem a důvody v něm uvedenými příležitost ke zjišťování skutečností pro danou věc podstatných, pak jím jen stěží může vytýkat nedostatečné zjištění okolností rozhodných pro věc samu (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 1/2010 - 70 ze dne 25. 2. 2010). V podané žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30. 12. 2019 i ve svých následujících vyjádřeních, žalobce tvrdil, stejně jako v původním řízení o správním vyhoštění, že žije ve společné domácnosti s družkou J. Č. a její nezletilou dcerou, z počátku na adrese X, K. a později na různých dalších adresách. S družkou se podílí na chodu domácnosti, oba se stýkají s členy družčiny rodiny, on se věnuje nezletilé dceři družky, které nahrazuje otce, a všichni jsou na sebe citově vázaní. Mají vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí, hodlají uzavřít sňatek (tomu zabránilo pouze nevystavení potvrzení o oprávněnosti pobytu) a žít společně, protože do země původu se už nemá kam vrátit. Jejich rozdělení by pak bylo v rozporu s obecně sdílenými hodnotami lidství, právním řádem České republiky i mezinárodními dohodami, jimiž je Česká republika vázána.

21. Žalovaný však shledal, že mnohá tvrzení žalobce neodpovídají skutečnosti. Žalovaný zdůraznil, že žalobce pan X. X. na území nepřicestoval na egyptský cestovní doklad

kamaráda, vystavený na jméno H. M. I. Z rozhodnutí o správním vyhoštění PSC Zastávka č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV ze dne 27. 8. 2018 jednoznačně plyne, že přicestoval v roce 2016 na území s doklady cizí osoby, kterými se prokazoval, jako doklady vlastními a jednalo se o cestovní pas Egypta a pobytové povolení Italské republiky, které byly vystaveny na jméno X. X., státní příslušnost Egyptská arabská republika. X.X. tedy není pravá totožnost účastníka řízení, ačkoli pod tímto jménem vystupoval v řízení o správním vyhoštění vedeném PSC Zastávka, v obou řízeních o mezinárodní ochraně i nyní v řízení o žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Osobě s těmito osobními údaji byly vystaveny doklady, kterými se po svém příletu dne 10. 6. 2016 prokazoval. Odborným posouzením však bylo v řízení o správním vyhoštění vedeném ihned po příletu cizince zjištěno, že osoba, která doklady předkládá, není jejich oprávněným držitelem, a nemůže tedy být X. X. Také sám cizinec tehdy přiznal, že se jedná o doklady kamaráda. Jeho pozdější výpověď učiněná do protokolu č. j. CPR-18144/ČJ-2018-931200-SV dne 12. 6. 2018, že do České republiky přicestoval dne 1. 6. 2016 na egyptský cestovní doklad kamaráda vystavený na jméno H. M. I. je tedy evidentně lživá a svou pravou totožnost doposud nikde neuvedl. Stejně tak neodpovídá pravdě informace, poskytnutá žadatelem, o společném bydlení žalobce s nezletilou dcerou družky A. a jejich úzkém, srdečném vztahu, kdy jí nahrazuje otce. Okresní soud v Trutnově pod č. j. 1 T 72/2014 uznal paní J. Č. vinnou ze spáchání přečinu zanedbání povinné výživy a nezletilou A. svěřil do péče rodičů J. Č. již v roce 2014 a účastníci řízení se setkali v roce 2017, takže společnou domácnost s nimi nemohla nikdy sdílet. Diskutabilní je též vřelý vztah se mezi nezletilou a žalobcem, v němž jí údajně nahrazuje otce. Ještě v době výsledku dne 14. 7. 2020, kdy ji označil jako A., neznal její příjmení, křestní jméno, datum narození ani bydliště, neboť Ú., kde nezletilá bydlí s prarodiči, je více než 15 km vzdálená od T., který za místo jejího pobytu označil. Podle výpovědi ji dříve (do roku 2019) jezdil s družkou přibližně jednou za měsíc navštívit, ale pak už ne. Není tedy pravděpodobné, že by nezletilá jeho odjezdem z České republiky byla traumatizována, jak naznačuje.

22. Podstatné ve věci bylo, zda žalobce může být považován za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy zda má s občanem EU trvalý partnerský vztah, který není manželstvím a žije s ním ve společné domácnosti, kdy při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
23. V řízení nebylo zpochybněno, že se žalobce někdy v roce 2017 setkal s paní J. Č. V jejich výpovědích však nedošlo ke shodě v tom, kdy, kde a za jakých okolností k jejich seznámení došlo. Podle žalobce se seznámili někdy v dubnu nebo v květnu 2017 v K. v restauraci X, kde pracoval, a ona si tam přišla koupit jídlo. Podle paní J. Č. se seznámili někdy v listopadu 2017 v K. v restauraci X, kde tehdy pracovala. Také počátky, průběh, pevnost a kvalitu vztahu hodnotí rozdílně. Žalobce vypověděl, že asi po roce od seznámení začal vztah brát vážně, ale bydlet spolu začali už cca měsíc po seznámení v K. v bytě 2+1 přibližně 10 měsíců, adresu ani jméno majitele bytu si nepamatuje, když měli uzavřenou smlouvu na oba dva. Podle paní J. Č. se tak týden seznamovali a pak se k němu nastěhovala, přičemž společně bydlet začali v prosinci 2017 na adrese X v K., což může doložit nájemní smlouvou. Tuto nájemní smlouvu však v průběhu řízení nedoložila. Vzájemně neznají nijak podrobně ani své osobní a rodinné poměry. Žalobce uvedl, že v Egyptě žije matka a sourozenci, jeho otec již

zemřel (v řízení o správním vyhoštění vypověděl, že zemřela matka), ale paní J. Č. se domnívá, že zemřeli oba rodiče jejího druha. Nejsou si jisti, jakého vzdělání partner dosáhl. Neshodli se ani na době, po kterou je paní J. Č. bez zaměstnání. Žalobce míní, že dva měsíce a paní J. Č. uvádí, že to jsou dva týdny. Přání uzavřít sňatek a založit rodinu vyjádřili oba účastníci již v červnu 2018, což vyplývá z jejich výpovědi učiněných v řízení o správním vyhoštění vedeném PSC Zastávka pod sp. zn. CPR-18144/ČJ-2018-931200-SV. Pokud by tento záměr opravdu chtěli uskutečnit, mohli tak učinit v době od 8. 8. 2018 do 26. 8. 2019, tedy v průběhu druhého řízení o mezinárodní ochraně, které bylo s žalobcem vedeno, kdy uzavření sňatku nebránila překážka jeho neoprávněného pobytu na území. Správní orgán proto jejich nyní opakované tvrzení o touze po společném manželství považuje za účelové, ničím nepodložené prohlášení. V době podání žádostí o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění uvedli, že společně bydlí na adrese X, K., což doložila paní J. Č. nájemní smlouvou uzavřenou dne 1. 10. 2019, v níž se rukopis doplněných údajů shoduje s rukopisem, jímž jsou psána všechna doložená čestná prohlášení. V nájemní smlouvě jako pronajímatel vystupuje paní K. L., nar. X. Dle zápisu v katastru nemovitostí však tato osoba není vlastníkem nemovitosti. V řízení bylo žadatelem též předloženo čestné prohlášení od paní K. L., ovšem podle čestného prohlášení narozené dne X. V centrálním registru obyvatel se policii nepodařilo její totožnost ověřit ani pod jedním z těchto uváděných dat narození. Z odpovědi KŘP Stč. kraje ze dne 9. 3. 2020 (tři měsíce po podání žádosti žalobce) vyplynulo, že na uvedené adrese se žalobce ani paní J. Č. nezdržují, nikdy zde nežili a uvedený objekt obsahuje pouze nebytové prostory. Jednou z firem na této adrese je občerstvení X, místo bývalého zaměstnání paní J. Č., a jedná se pouze o doručovací adresu. Podle informací, které KŘP Stč. kraje v průběhu řízení zjistilo a sdělilo ŘSCP, měli účastníci řízení bydlet na adresách X, K., M., okr. N., R., K., X, K. a od konce roku 2019 na adrese X, L. Ke společnému bydlení žalobce uvedl, že po seznámení žili v K. v bytě 2+1 přibližně 10 měsíců, adresu ani jméno majitele bytu si nepamatuje, v červenci 2018 se odstěhovali do M., kde bydleli 2 měsíce na ubytovnách bez nájemní smlouvy a pak se přestěhovali do L., kde nejprve bydleli bez nájemní smlouvy v bytě, jehož adresu si nepamatuje, a v době výsledku žijí na adrese X, L. Na rozdíl od partnera označila paní J. Č. za místa společného bydlení adresy X v K. (na smlouvu 6 měsíců), potom v M. (bez smlouvy, neví adresu ani dobu), v R. (bez smlouvy asi 7 měsíců), pak zase v K. (asi 2 měsíce, nesehnali společný podnájem a bydleli odděleně u známých), v L., ul. X (bydleli společně asi 5 měsíců) a naposledy se přestěhovali na adresu X, L., kde bydlí doposud. Je zřejmé, že o některých místech pobytu paní J. Č. její druh buď neví, protože tam s ní nežil, nebo tato časová údobí vypustil pro jejich nedůležitost z paměti. Obsahu žádosti neodpovídá ani chování účastníků v době předem hlášené pobytové kontroly v L. Paní J. Č. odejde do zaměstnání a žalobce, údajně odpočívající před odchodem do práce, po jejím telefonickém vyrozumění rychle odejde do nejbližšího kebabu. Tam policii sdělí, že si doma zabouchl klíče a pobytovou kontrolu nemůže v tento den umožnit. Takový přístup k perspektivnímu vztahu budovanému s úmyslem jeho dlouhodobého trvání ale nesvědčí o ryzosti úmyslů partnerů.

24. Výkladem § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se zabývala v celé řadě případů i judikatura správních soudů. Z ní vyplývá, že na cizinci spočívá břemeno tvrzení a břemeno důkazní, aby prokázal ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu

cizinců jak žití ve společné domácnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 109/2010 - 76 ze dne 5. 1. 2011), tak existenci trvalého partnerského vztahu, který není manželstvím. Přitom je nutné prokázat faktický stav, nikoli vycházet pouze ze stavu formálního. Žalovaný k tomuto uvedl, že z fotografií předložených žalobcem, na nichž je zachycen s paní J. Č. a její dcerou v různých situacích, nelze takové zjištění dovozovat.

25. V řízení vyšly najevo i další okolnosti, které nepodporují tvrzení žalobce, že jej lze považovat za rodinného příslušníka občana EU. K žádosti přiložil partnerskou dohodu uzavřenou dne 16. 12. 2019. Obdobnou partnerskou dohodu uzavřenou mezi ním a paní J. Č. doložil už k odvolání v řízení o správním vyhoštění, jenže tehdy byla oběma stranami podepsána dne 12. 9. 2018. Žalovaný k tomuto uvedl, že je neobvyklé uzavírat po roce a půl intenzivního vztahu stejnou partnerskou dohodu, když o zrušení té předchozí se žádný z účastníků nezmínil. V odvolání také namítá, že sdílení společné domácnosti bylo mimo jiné doloženo existencí účtu, k němuž mají oba dispoziční právo. V doložených dokladech však nefiguruje žádná smlouva o založení nebo potvrzení o existenci takového účtu.
26. Čestná prohlášení, osvědčující existenci vztahu mezi účastníky řízení, byla nejen vyhotovena v jeden den, mají také obdobnou úpravu a rukopis všech tří písemností, včetně podpisů, je k nerozeznání podobný. K tomu žalovaný uvedl, že v důvodové zprávě k zákonu č. 379/2007 Sb., kterým se měnil mimo jiné zákon o pobytu cizinců, se v části, týkající se prokazování vzájemného partnerského soužití, uvádí: „*Skutečnost, že se v konkrétním případě bude jednat o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie, bude muset tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit (k tomuto účelu nelze použít formu čestného prohlášení).*“ Jak plyne z judikatury správních soudů, důkazní břemeno ohledně splnění podmínky uvedené v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců spočívá na cizinci. Za prokázanou v projednávaném případě nelze považovat ani dobu trvání společné domácnosti ani existenci trvalého partnerského vztahu mezi žalobcem a paní J. Č. S ohledem na uvedené dospěl žalovaný k závěru, že žalobce důkazní břemeno neunesl a splnění podmínek ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců neprokázal. Proto jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Současně zastává názor, že nezrušení platnosti vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci je zcela přiměřené jeho dosavadnímu jednání, tedy vědomému opakovanému porušování právních předpisů České republiky a důslednému skrývání své totožnosti. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Stejnou otázku jsou dle ustálené judikatury správních soudů správní orgány povinny řešit i v případě posuzování žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
27. Protiprávní jednání cizince bylo popsáno. Může se zdát, že samo o sobě nevykazuje známky značné nebezpečnosti. Je však třeba mít na paměti, že zájmem státu je, aby cizinci, pobývající na jeho území, respektovali platný právní řád a plnili své povinnosti. Z bezpečnostního hlediska je značným rizikem, tolerovat na území pobyt cizince, který zastírá svou totožnost, přicestuje nelegálně a od prvních okamžiků je srozuměn s tím,

že porušuje a bude porušovat zákony. S nelegálním pobytem je spojena potenciální nemožnost zajistit si zákonným způsobem prostředky k obživě. To vede k dalšímu protiprávnímu jednání, kterým jsou porušovány zákony o zaměstnanosti, pracovně právní předpisy, daňové předpisy a další zákony.

28. Věk žalobce v možnosti vycestování neomezuje, zdravotní stav je dle jeho vlastního vyjádření dobrý, zázemí sociálního nebo ekonomického charakteru na území vybudované nemá a kulturní vazby zde nenavázal. V České republice nemá potomky a je svobodný. Udržuje vztah s přítelkyní, ale neprokázal, že se jedná o pevný trvalý partnerský vztah, ani průběžné vedení společné domácnosti. K navázání vztahu žalobce s paní J. Č. došlo v době, kdy cizinec na území České republiky pobýval oprávněně pouze v důsledku podané žaloby, které zákon přiznává odkladný účinek. Oběma tedy muselo být zřejmé, že jeho další setrvání na území je více než nejisté. K pokračování vztahu pak docházelo v době, kdy se již žalobce nacházel na území neoprávněně a pobyt se snažil legalizovat podáním opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
29. V Egyptě doposud žije některý z jeho rodičů a čtyři sourozenci, s nimiž je v pravidelném kontaktu, takže se tam může kdykoli vrátit. Žalobce neuvedl žádnou reálnou skutečnost, která by mu bránila ve vycestování zázemí České republiky. Dopravní spojení mezi Českou republikou a Egyptem není přerušeno. Jeho námitky týkající se nemožnosti návratu pro pronásledování věřitelem a společného soužití s paní J. Č. se po důkladném posouzení jeví jako účelové, stejně jako opakované podávání žádostí o mezinárodní ochranu. Že mu žádný relevantní důvod nebrání v návratu do domovského státu, vyplývá též z rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho první žádost o mezinárodní ochranu. Na území nemá právo legálně pracovat a v České republice ani v jiných státech EU nežije nikdo z jeho rodiny.
30. Žalovaný proto neshledal nepřiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života jmenovaného cizince ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Účastník řízení pobýval na území po nějakou dobu, přesto samotný návrat do domovského státu v tomto případě nelze považovat za nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života, neboť se vrátí do společnosti a kultury důvěrně známé. Judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu v této souvislosti zastává stanovisko, že cizinci nemají subjektivní ústavně zaručené právo na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07).
31. V řízení nebylo zpochybněno existující přátelství či citový vztah žalobce s paní J. Č. Žalovaný chápe přesvědčení obou účastníků řízení, že jejich vztah vydrží i do budoucnosti a stane se vztahem trvalým. Avšak jakkoli upřímně projevený úmysl tohoto druhu není v současnosti objektivně zjiřitelný, resp. prokazatelný. Pokud paní J. Č. nemůže následovat svého druha do země jeho původu z důvodu její státní

příslušnosti a opuštění rodiny, pak se nabízí možnost udržovat jejich vztah na dálku a zahájit opět společné soužití na území České republiky, jakmile její druh vyřeší svůj pobytový status v souladu se zákonem. Také Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 6 Azs 20/2016 - 36 ze dne 3. 3. 2016 a č. j. 6 Azs 216/2016 - 44 ze dne 2. 11. 2016 nijak nezlehčuje citovou újmu, kterou způsobí odloučení účastníků řízení, uvádí však, že v dnešní době nejsou ani vztahy tzv. na dálku nic neobvyklého a že lze rozumně předpokládat, že pokud je vztah účastníků řízení skutečně tak silný, jak deklarují, pak jistě i dočasné odloučení společně překonají. Žalovaný považuje závěr prvostupňového orgánu, že žalobce nemá postavení rodinného příslušníka občana EU, za správný. Jeho vztah s paní J. Č., z důvodu nedostatku prokazatelných vzájemných pevných vazeb, nelze považovat za vztah natolik intenzivní a trvalý, aby takové postavení založil. Postavení rodinného příslušníka občana EU dle názoru odvolacího orgánu nelze přiznat každému cizinci, který si najde partnera s občanstvím některé členské země a sdílí s ním po určitou dobu společnou domácnost. Žalovaný naprosto souhlasí s důvody uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí, korespondující s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2015 - 35 ze dne 17. 9. 2015, pro něž nelze žalobce aktuálně považovat za rodinného příslušníka občana EU. Nemůže ani vyhovět požadavku na provedení výsledku navrhovaných svědků, neboť v průběhu řízení ani v odvolání není uvedeno, na jaké adrese lze tyto osoby nalézt a policií nebyly dohledány ani v centrální evidenci obyvatel.

32. Pokud jde o namítané porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, zastává žalovaný názor, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a nenaplnuje tedy znak neoprávněnosti ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny, podle níž každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života, resp. jedná se o výjimku předvídanou čl. 8 odst. 2 Úmluvy, kde je uvedeno: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ Zásah správního orgánu do soukromého a rodinného života cizince byl oprávněný a přiměřený zjištěným okolnostem. Žalobce v řízení o své žádosti neprokázal hodnověrným způsobem, že má s občanem EU trvalý partnerský vztah a žije s ním ve společné domácnosti. Vzhledem k tomu, že aktuálně nemá postavení rodinného příslušníka občana EU, nemůže být vyhověno jeho žádosti podané dle ustanovení § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Napadeným usnesením bylo zastaveno řízení, v němž nebyly dány důvody pro vydání nového rozhodnutí ve věci. Takový postup odpovídá okolnostem případu. Současně se, jak je uvedeno výše, se správní orgány zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebrání zákonná překážka obsažená v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a omezení vyplývající z ustanovení § 174a téhož právního předpisu. Nic takového se však nezjistilo.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud v Praze přezkoumal po provedeném jednání žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75

odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

34. Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
35. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
36. Podle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
37. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
38. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
39. Jednání ve věci bylo nařízeno na 3. 6. 2021, zástupce žalobce den před jednáním uvedl, že žalobce byl omezen na svobodě, žalobce se chce jednání účastnit, zástupce žalobce se z důvodu kolize jednání účastnit nemůže. Vzhledem k tomu, že soudcem bylo telefonicky zjištěno, že žalobce byl skutečně zadržen a čekal na rozhodnutí o vazbě, soud jednání odročil na 24. 6. 2021. Výpisem z registru cizinců a výpisem z centrální evidence vězňů soud zjistil, že by žalobce neměl být zajištěn, ani uvězněn. Zástupce žalobce pak dne 24. 6. 2021 požadoval odročit i druhé jednání s tím, že má zprostředkované informace od družky, že je žalobce stále omezen na osobní svobodě, družka tomu však nerozumí a podrobnosti neví. Vzhledem k tomu, že soud musí ve stanovené lhůtě pro řízení o správním vyhoštění rozhodnout (tj. do 29. 6. 2021), že už jednou bylo návrhu na odročení vyhověno, zástupce neuvedl jakékoli podrobnosti k povaze omezení osobní svobody žalobce (které měl navíc jen zprostředkované od

družky žalobce) a konečně zástupce žalobce byl na jednání přítomen a věc bylo možno rozhodnout i bez osobní přítomnosti žalobce, soud ve věci jednal a rozhodl.

40. Soud nejprve k námitce žalobce posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců zde stanoví celkem tři podmínky pro to, aby na cizince bylo nahlíženo obdobně jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, a to (1) trvalý vztah (2) obdobný vztahu rodinnému a (3) soužití cizince s občanem Evropské unie ve společné domácnosti; tyto podmínky musejí být splněny současně. Trvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců lze hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry, případně i to, že soužití vzniklo již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35).
41. Též je zde dán požadavek na určitou kvalifikovanou trvalost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 151/2015 - 35). V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že při posuzování trvalosti vztahu druhá a družky pro účely zákona o pobytu cizinců „lze zohlednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí, nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2].“
42. Žalobce uvedl, že vztah s družkou navázali někdy v dubnu či květnu 2017, vedení společné domácnosti deklaroval zhruba od května či června 2017, tedy přibližně 2,5 roku před vydáním napadeného rozhodnutí, tvrdí, že jejich vztah je trvalý a obdobný rodinnému. Tyto skutečnosti se však nepodařilo ověřit, přes značné úsilí prvostupňového orgánu.
43. Soud shrnuje, že prvostupňový orgán vyzval žalobce dne 24. 1. 2020 k odstranění nedostatků podání, kde velmi podrobně popsal, co je povinností žalobce v tomto řízení a jaké důkazy může navrhopvat. Žalobce doložil čestná prohlášení a navrhl svědky (bez uvedení adresy, na kterou je lze obeslat). Z předložených fotografií pak nijak nevyplývá, kdy byly pořízeny. Dále byla provedena pobytová kontrola dne 9. 3. 2020 na adrese X, K., bylo zjištěno, že se žalobce s družkou na oznámené adrese nezdržují, následně byl žalobce vyzván dne 12. 3. 2020 ke sdělení svého bydliště, tento oznámil dne 23. 3. 2020 adresu X, L., následně byla provedena další pobytová kontrola dne 14.

5. 2020, v budově se nenacházely žádné zvonky, ani schránky, ani jmenovky na dveřích, na tukaní nikdo nereagoval. 3. 6. 2020 byla provedena další kontrola, která byla dopředu ohlášená, ani při této kontrole se nepodařilo policii do domácnosti žalobce dostat, ač policie byla v telefonickém kontaktu s družkou žalobce a následně v osobním kontaktu i se samotným žalobcem. Žalobce poté, co si odešel do auta pro své doklady, policii sdělil, že si klíče od bytu doma zabouchl, kontrolu domácnosti tak nebylo možné realizovat. Poslední kontrola proběhla dne 5. 6. 2020 taktéž na adrese X, L., žalobce uvedl, že nemají nájemní smlouvu, neboť zde bydlí dobu kratší jednoho měsíce (zde srovnej vyjádření žalobce ze dne 23. 3. 2020, kde je uvedeno, že žalobce již žije s družkou právě na této adrese X, L!). Dále byl proveden podrobný výslech žalobce i jeho družky (hodnocení soudem níže).
44. Žalobce v souvislosti se zjišťováním skutkového stavu namítal, že žalovaný neprovedl navržené důkazy, a neumožnil tak žalobci unést důkazní břemeno. Návrhy na výslechy svědků uplatnil žalobce po výzvě prvostupňovým orgánem v podání ze dne 20. 2. 2020 (a to B., K. a K. L.). Výslechy nebyly prvostupňovým orgánem provedeny, neboť se navrhované svědky vůbec nepodařilo ztotožnit (srovnej strana 11 prvostupňového rozhodnutí). Soud má za to, že správní orgán měl žalobce vyzvat k upřesnění identifikace navrhovaných svědků, nicméně toto pochybení soud nevyhodnotil jako natolik zásadní, když žalobce pak ani v podaném odvolání (tedy poté, co měl informaci o nedohledání adres osob navrhovaných ke svědecké výpovědi) neupřesnil identifikaci navrhovaných svědků B., K. a L. (a v žalobě je již vyslechnout nepožadoval vůbec). Z téhož důvodu konstatoval nemožnost provedení těchto důkazů i žalovaný (na straně 16 napadeného rozhodnutí). Pochybnosti vzbuzuje podoba čestných prohlášení, jsou psaná stejným písmem, uvedené osoby se nepodařilo ztotožnit, není zřejmé, proč účastník zastoupený advokátem navrhuje jako svědky osoby bez uvedení adresy, na které je lze zastihnout a které nelze ani ztotožnit. K osobě K. L. žalovaný správně poukázal, že tato osoba se objevuje se zcela odlišným datem narození i v dalších důkazech předložených žalobcem (nájemní smlouvě ze dne 1. 10. 2019, ani tato osoba se policii nepodařila ztotožnit pod žádným z uvedených dat narození). V žalobě pak žalobce bez zjevného důvodu navrhuje vyslechnout svědky zcela odlišné.
45. Zásadní v projednávané věci je, že sám žalobce a jeho družka paní J. Č. nepodali přesvědčivé výpovědi prokazující kvalitu a délku jejich svazku, stejně tak i vedení společné domácnosti. Tyto skutečnosti velmi podrobně rozebral žalovaný (na str. 11 - 14 napadeného rozhodnutí). Soud se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, že v některých případech žalobce s paní J. Č. evidentně neuváděli pravdu (například ohledně soužití s dcerou A. a podílu žalobce na její výchově, žalobce ani nevěděl, že se dcera jmenuje A., nikoli A., neznal její příjmení, nevěděl, na jakém místě dcera družky bydlí, ač tvrdil, že ji dříve jezdili navštěvovat...). Zcela nevěrohodné je pak vysvětlení, že zřejmě věc špatně pochopil a uvedl advokát, když tuto informaci shodně uvedli v různých časech přímo žalobce (výslech dne 12. 7. 2018) i paní J. Č. (výslech dne 2. 7. 2018). Je zřejmé, že výpovědi se mohou částečně odlišovat, ať už z důvodu určitého časového odstupu, velkého množství ubytování, které žalobce vystřídal, vinou překladu, nicméně v projednávaném případě je zcela evidentní, že žalobce a jeho družka se rozcházel v mnoha informacích, a to i z aktuální doby. Pokud spolu skutečně žili v intenzivním svazku, je těžko uvěřitelné, že by žalobce nevěděl, jak dlouho byla jeho družka aktuálně bez práce, či dva týdny, či dva měsíce, či že by družka žalobce nevěděla

alespoň přibližně, jaký je příjem žalobce (žalobce uváděl 15 – 17 000 Kč, družka uváděla 30 000 Kč). Žalobce se s družkou neshodl, kdy spolu začali přibližně sdílet společnou domácnost (žalobce tvrdil zhruba květen 2017, družka prosinec 2017). Ohledně tvrzení o jejich společném bydlení opět vyvstala situace, kdy se tvrzení žalobce ukázala jako minimálně zkreslená, následovaná nevěrohodnými vysvětleními a těžko uvěřitelnými náhodami (např. o nesplněném slibu majitele domu, žalobce měl doma odpočívat, pak měl údajně jet narychlo do práce, nejprve si šel do auta pro doklady a klíče a až následně tvrdil, že si zabouchl klíče v bytě...). A to nelze přehlédnout, že v posledně uváděném případě šlo o dopředu nahlášenou kontrolu společné domácnosti. Policie se snažila ověřit bydlení žalobce celkem 4x (podrobnosti viz napadené rozhodnutí), uspěla až 5. 6. 2020, kdy soud konstatuje, že žalobce při této kontrole zjevně neuváděl pravdivé skutečnosti ohledně délky bydlení v tomto bytě (necelý měsíc), proto prý neměli nájemní smlouvu, z podání žalobce ze dne 23. 3. 2020 však vyplývá, že doba soužití v tomto bytě měla být minimálně od 23. 3. 2020, tedy dva a půl měsíce.

46. Žalobce v žalobě navrhl svůj účastnický výslech, výslech družky J. Č., dále výslech svědkyně Ž. (matky družky), dcery družky a výslech sester žalobkyně. Soud návrhy na dokazování zamítl, neboť výslech žalobce a jeho družky byl proveden velmi podrobně správním orgánem dne 14. 7. 2020, též podrobně zhodnocen, soud nepovažuje za účelné výslechy opakovat. Další návrhy na doplnění dokazování nebyly před správním orgánem vůbec vzneseny, soud v soudním řízení správním nemá nahrazovat činnost správního orgánu, přitom výslech mnoha svědků přesahuje meze dokazování předpokládaného soudním řádem správním. Zároveň neprovedení výslechu nelze hodnotit jako pochybení správního orgánu, když tyto výslechy nebyly vůbec navrženy (ač je evidentní, že žalobci nic nebránilo tyto návrhy na dokazování vznést). Lze též odkázat na výpověď žalobce před správním orgánem, kde uvedl, že sice zná matku i sestry družky, ale s nikým z nich se nestýká. Konečně zásadním argumentem je, že samotný žalobce a jeho družka věrohodné výpovědi nepodali.
47. Soud pro úplnost dodává, že nepřehlédl rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 275/2019 - 35 ze dne 16. 1. 2020, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku, kterým bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno z důvodu, že měl vyslechnout navrhované svědky, projednávaný případ však soud považuje za skutkově odlišný, když v případě sp. zn. 10 Azs 275/2019 správní orgán dopředu bez dalšího uzavřel, že svědecké výpovědi by nebyly přínosné a nemohly prokázat trvalost vztahu účastníků.
48. Soud konstatuje, že žalobci byl dán dostatečný prostor pro uplatnění svých procesních práv a žalovaný při hodnocení důkazů postupoval logickým přezkoumatelným způsobem, své závěry odůvodnil a vysvětlil, soud se s těmito závěry ztotožňuje a k postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu a dokazování soud nemá výhrady. Nelze přisvědčit námitce, že se žalovaný vztahy žalobce s družkou a její rodinou nezabýval, naopak tyto okolnosti hodnotil velmi podrobně.
49. S ohledem na judikaturu lze hodnotit i okolnosti vzniku vztahu žalobce s jeho družkou. K navázání vztahu došlo až v okamžiku, kdy žalobce na území České republiky pobýval toliko na základě odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany na základě jeho žádosti ze dne 10. 6. 2016 podané během předcházejícího řízení o správním vyhoštění. Podobně pak proti závěru o

kvalifikované trvalosti vztahu žalobce a družky působí i okolnost jeho rozvíjení v době po nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 2 Az 34/2016 - 30, ve zmíněné věci neudělení mezinárodní ochrany, kdy žalobci nemohl svědčit předpoklad nerušeného budoucího vývoje vztahu na území České republiky. Vztah žalobce vzhledem k jeho délce a okolnostem, které jej provázely, není možné vnímat jako vztah, který by byl kladen na roveň vztahu rodinnému. Při zakládání a prohlubování rodinných vazeb v takové situaci musí všichni zúčastnění rozumně předpokládat, že jejich společné soužití na území České republiky bude pravděpodobně pouze dočasné a smířit se i s případným odloučením.

50. Ani soud tak neshledává naplnění podmínek ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na vyjmenované okolnosti na věci nic nemění ani případné neúspěšné pokusy žalobce o realizaci svatby s družkou.
51. Další námitka žalobce směřovala proti tomu, že nebyl dostatečně zvážena zásah do jeho soukromého a rodinného života. Soud k věci uvádí „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 - 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 - 22).
52. Všechna uvedená kritéria ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Soud k věci uvádí, že vždy je však nutno zkoumat intenzitu soukromého nebo rodinného vztahu, jakož i další okolnosti. K tomu srovnej podpůrně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, ve kterém se uvádí, že „Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokladatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl,

za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. (...) Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. (...) Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku.“

53. Zde soud zdůrazňuje, že žalobcem tvrzený zásah do rodinného života byl již podrobně zkoumán v řízení o správním vyhoštění, i v následném soudním řízení. Jeho žaloba proti správnímu vyhoštění byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2019 č. j. 32 A 77/2018 – 37, kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem dne 28. 11. 2019 zmítnuta, žalobce obratem podal dne 30. 12. 2019 žádost o vydání rozhodnutí o zrušení správního vyhoštění s odůvodněním, že se žalobce po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tedy paní J. Č. Soud má za to, že i tato časová souslednost svědčí spíše o účelovosti další žádosti, než že by byly naplněny podmínky § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Obdobný postup žalobce uplatňoval i při podávání opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu.
54. Lze konstatovat, že se prodloužila délka vztahu žalobce s jeho družkou paní J. Č., ke dni vydání napadeného rozhodnutí zhruba na dva a půl roku (dle tvrzení žalobce, dle tvrzení družky dva roky), nicméně ze spisu je zřejmé, že postrádá intenzitu a potřebnou kvalitu, vztah nelze hodnotit jako obdobný vztahu rodinnému, soud má vzhledem k dokazování pochybnosti i o vedení společné domácnosti žalobce a paní J. Č. (nebo přinejmenším o vedení společné domácnosti po celou dobu jejich vztahu). Soud shledal významné rozpory ve výpovědi žalobce a jeho družky, kdy žalobce s družkou o sobě nevěděli mnohé podstatné údaje, mnohé údaje poskytnuté žalobcem byly zcela jistě nepravdivé, jak již bylo soudem vyloženo výše. Tvrzený intenzivní vztah žalobce k dceři družky zjištěný nebyl, žalobce nepravdivě uváděl, že dcera družky s nimi žila, přitom již v roce 2014 byla svěřena soudem do výchovy své babičky (k seznámení žalobce s družkou došlo až v roce 2017), nevěděl, jaké má dcera družky jméno, ani jaké má příjmení, ani kde u babičky bydlí. Při výsledku pak uvedl, že byly nějaké problémy a že už se s dcerou družky nevidá.
55. Soud k věci dále uvádí, že pokud účastník řízení rodinné a soukromé vazby vytvářel a prohluboval v době nelegálního pobytu, nemohl se rozumně spoléhat na to, že bude moci na daném území pobývat trvale (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, jakož i rozsudky ESLP ze dne 26. 1. 1999, ve věci Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, ze dne 22. 5. 1999, ve věci Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99, ze dne 24. 11. 1998, ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, ve věci Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, ze dne 22. 6. 1999, ve věci Ajayi a další proti Spojenému

království, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99).

56. Soud dále k věci uvádí, že žalobce prožil většinu svého života v Egyptě, kde žijí jeho sourozenci a otec. Na území České republiky nemá žádný majetek ani závazky. Jeho asimilace v České republice spočívá především v tom, že zde navázal partnerský vztah v době nejistého pobytu a následně i nelegálního pobytu. Žalobce je se svými příbuznými v Egyptě v kontaktu přes Skype. Zdravotní stav žalobce je dobrý. V České republice nemá ani žádné kulturní nebo společenské vztahy. Pro věc není rozhodný argument ekonomické závislosti družky na žalobci, když soud konstatuje, že v řízení nevyplynuly žádné okolnosti, proč by si družka nemohla vydělávat na živobytí prací, při výslechu uvedla, že je bez práce dva týdny, dříve zaměstnána byla, na úřad práce se nenahlásila.
57. S ohledem na výše uvedené souhlasí soud s žalovaným, že v posuzovaném případě převážil veřejný zájem, který je třeba spatřovat v zájmu na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy a postupují tak, aby byl jejich pobyt zde oprávněný a legální. Žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, od počátku svého pobytu (10. 6. 2016) byl srozuměn, že na území České republiky se bude zdržovat nelegálně, přitom přicestoval na doklad, jehož nebyl oprávněným držitelem, svou pravou identitu státním orgánům nikdy nesdělil.
58. Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevpustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: *„Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“*
59. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

60. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. června 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně